

บทนำ

สมัยราชวงศ์หมิง ประตูเมืองอิงเทียน

ทหารรักษาประตูเมืองเพิ่งจะตื่นขึ้นจากฝันหวานว่าชนะพนันเงินก้อนใหญ่จากบ่อน หลังจากขี้ต้ออำปากหาอยู่สักรู้อีกขึ้นไปหยิบอาวุธประจำตัวซึ่งเป็นทวนยาวสีแดงเดินจ้วเจียไปเปิดประตูเมือง พร้อมทั้งลากเสียงตะโกนว่า

"เปิดประตูเมือง..."

"พี่ใหญ่ ประตูเมืองเปิดแล้ว" รองแม่ทัพเซินหยวนซึ่งนั่งประจำที่นั่งคนขับรถม้ารายงานต่อท้าวป่าเหลยพี่ชายร่วมสาบานของตน "ท่านจะกลับไปที่นี่จวนแม่ทัพ หรือว่าจะตรงไปที่จวนผู้ช่วยเสนาบดีก่อน"

"แน่นอนว่าต้องไปที่จวนเสนาบดีก่อนสิ"

เมื่อนึกถึงว่าที่ภรรยาคนงามของตน สีหน้ากระด้างเย็นชาของท้าวป่าเหลยก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

โง่จริงเชียว! เซ็นหยวนอดตำตัวเองในใจมิได้ ในเมื่อพี่ใหญ่อุตสาหะเดินทางหามรุ่งหามค่ำจากชายแดนเพื่อกลับมาพบหน้าหลี่ลี่ มีหรือสิ่งแรกที่เขายอยากเห็นจะเป็นจวนแม่ทัพที่ว่างเปล่าของตัวเอง

"ไป!"

เขาตัวดีแล้คราหนึ่ง อาชาลากรถซึ่งถูกฝึกมาเป็นอย่างดีก็ควบตะบิ่งเข้าเมือง หายลับไปจากสายตารวดเร็ว

"คนผู้นั้นคล้ายจะเป็น...รองแม่ทัพเซินหยวนนี่นา!" มีคนจำเซินหยวนที่ทำหน้าที่ขับรถมาได้

"หรือว่าคนที่อยู่ในรถม้าก็คือแม่ทัพท้าวป่า" อีกคนคาดเดาอย่างสงสัย คนในเมืองต่างรู้ว่าแม่ทัพท้าวป่าและรองแม่ทัพเซินหยวนไม่เคยอยู่ห่าง ตามติดกันราวกับเงาของกันและกัน

"ท่านแม่ทัพไม่ได้อยู่ที่แนวหน้าสู้รบกับพวกหว่าล่า* หรือหรือ"

"เจ้าโง่ นั้นมันเรื่องเมื่อหลายเดือนก่อน หากรบชนะแล้วย่อมต้องกลับมารายงานตัวต่อราชสำนัก อีกอย่างท่านแม่ทัพยังต้องรีบกลับมาแต่งภรรยาด้วย!" อีกคนตอบอย่างอวดฉลาด

"จริงรึ จวนผู้ช่วยเสนาบดีมิใช่จัดงานแต่งงานไปแล้วหรือรึ สงสัยเขาคงได้ข่าวที่ท่านแม่ทัพกำลังจะกลับมาแต่แรกแล้วกระมัง หลี่เอ๋อร์ เจ้าว่าจริงหรือไม่"

"แต่...แต่เข้าได้...ได้ยินญาติข้าบอกที่ท่าน...ท่านแม่ทัพตายในสนามรบไปแล้วนี่นา จะ...จะเป็นไปได้ยังไง..." ชายที่ชื่อหลี่เอ๋อร์ตอบเสียงตะกุกตะกัก สีหน้าตะลึงพรึงเพริด ยืนตัวแข็งที่อราวกับรูปแกะสลัก

* หว่าล่า หมายถึงชนชาติที่อาศัยอยู่ทางมองโกเลียตะวันตก

"ตาย? ตายแล้วหรือ แต่...แต่เมื่อสัก...สักครู่..."

เป็นไปไม่ได้ หรือว่าคนที่พวกเขาเพิ่งเห็นเมื่อสักครู่มิใช่ท่านแม่ทัพ
นี้ทุกคนชี้ไปยังทิศทางที่รถม้าหายลับไปโดยมิได้นัดหมายกัน

วันนี้หมอกกลางจัดเป็นพิเศษ ดูราวกับสัตว์ร้ายที่กำลังอ้าปากกลืนกิน
ทุกสิ่งทุกอย่างไปจนหมด อย่าว่าแต่บริเวณซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปเลย แม้
กระทั่งสิ่งที่อยู่ในระยะห่าก้าวตรงหน้ายังมองเห็นไม่ค่อยจะชัดเจนดีด้วยซ้ำ
หรือ...หรือว่าพวกเขาได้พบกับวิญญาณของท่านแม่ทัพ?

อา...ยิ่งคิดก็ยิ่งน่าสะพรึงกลัวนัก

"พระโพลีสัตว์ พระอรหันต์ องค์เจ๊กเขียนฮ่องเต้โปรดคุ้มครองด้วย"

"วิญญาณท่านแม่ทัพบนสวรรค์ พวกเราล้วนเป็นเพียงชาวบ้าน
ธรรมดาๆ หาเข้ากินค้ำเท่านั้น ถึงท่านจะสู้รบเพื่อปกป้องบ้านเมืองมาโดย
ตลอด ถึงจะต้องตายในสนามรบอย่างวีรบุรุษผู้กล้า ถึงจะ... แต่ว่าใครก่อนนี้
เอาไว้ก็ให้คนผู้นั้นมารับผิดชอบสิ ท่านไปทวงถามให้ถูกคนจะไม่ดีกว่าหรือ"

"..."

ทุกคนต่างป่นปิ้งจำราวกับสวดมนต์

"นี่! พวกเจ้าจะเข้าเมืองหรือไม่!" ทหารเฝ้าประตูตวาดถามอย่าง
รำคาญใจ

"มาแล้ว! มาแล้ว!" แต่ละคนตอบรับเป็นเสียงเดียว

ไม่สนใจแล้ว... ถึงวิญญาณของท่านแม่ทัพจะน่ากลัวไฉย้อย แต่ชีวิต
ก็ยังต้องดำเนินไป การค้าขายก็ยังต้องทำ ดังนั้นยังคงกีดพันเดินทางเข้า
ตัวเมืองไปเถอะ

7

ถนนชิงอิวันคือสถานที่ซึ่งมีชื่อเสียงของเมืองหลวง บรรดาขุนนางชั้น
สูงล้วนอาศัยอยู่ในบริเวณแถบนี้ทั้งสิ้น

หัวถนนคือจวนของเสนาบดีกลาโหมฟางปิ่น ท้ายถนนคือจวนของ
มหาบัณฑิตเซี่ยจิ้น ส่วนตรงกลางเป็นจวนของท่านราชมนตรีจางฝู

จวนของผู้ช่วยเสนาบดีอยู่ข้างจวนของราชมนตรี ถึงจะตั้งอยู่
บนถนนชิงอิวันเช่นเดียวกัน แต่ขนาดและพื้นที่กลับมิได้กว้างขวางใหญ่โต
เช่นจวนของราชมนตรีแม้แต่่น้อย

รุ่งเช้า หมอกหนาที่บึบที่นานๆ จะพบเห็นสักครั้งค่อยๆ คืบคลานเข้า
ปกคลุมเมืองอิงเทียนเอาไว้จนมืด ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นแต่ความ
ขาวขุ่นเลื่อนสลัวเท่านั้น

กุกักบับๆ

เสียงฝีเท้าม้าที่ย่ำเข้ามาบนถนนชิงอิวันดังแทรกขึ้นในความเงียบสงบ

ของรุ่งอรุณ

"พี่ใหญ่ เกือบจะถึงจวนผู้ช่วยเสนาบดีแล้ว"

เซินหยวนรู้ดีว่าท้าวป่าเหลยคิดถึงว่าที่ภรรยาใจจะขาด ทันทึที่รถม้าวิ่งเข้าไปในถนนชิงอวิ้นเขาก็รีบรายงานให้ทราบโดยเร็ว

ถึงแล้วหรือ... ท้าวป่าเหลยเลิกม่านรถขึ้นพลางยื่นศีรษะออกไป

ทะเลทรายทางชายแดนมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล เดินทางเป็นสิบวันหรือครึ่งเดือนยังหาคว้นจากครัวของชาวบ้านไม่พบ ทว่าสองฟากของถนนชิงอวิ้นกลับเรียงรายซ้อนแน่นไปด้วยบ้านเรือนราวกับเกล็ดปลา มองดูแล้วคับแคบลงไปถนัดใจ

แต่ที่นี่คือบ้านเกิดของเขา!

จำได้ว่าตอนที่दनออกรบอายุเพิ่งจะเต็มสิบห้า เพียงพริบตาเดียวเวลาได้ผ่านไปถึงแปดปีแล้ว หลังจากถูกเคี่ยวกรำด้วยสภาพดินฟ้าอากาศอันแสนจะทรุณโหดร้ายในทะเลทราย เขาก็ได้เปลี่ยนจากหนุ่มน้อยไม่รู้ประสาเป็นแม่ทัพใหญ่ท้าวป่าที่ชื่อเสียงเลื่องลือระบือไกล

ชื่อเสียงมีแล้ว ผลงานความสำเร็จมีแล้ว ลากยศสรรเสริญก็มีแล้ว มีเพียงหัวใจเท่านั้นที่มักจะรู้สึกเจ็บเหงาเดียวดายอยู่บ้าง โชคดีที่เขามีหลิวลี่สาวงามที่อบอุ่นละมุนละไมผู้นี้ใช้น้ำใจอันอ่อนโยนของนางเติมเต็มหัวใจของนักสู้ผู้กล้าเช่นเขา

ช่างข้างที่ไว้รับบาดเจ็บยังคงปวดหนึบเป็นระยะๆ แต่เมื่อนึกถึงว่าที่ภรรยาคนงาม ความรู้สึกหวานหอมก็แผ่ซ่านขึ้นในใจของท้าวป่าเหลย

"พี่ใหญ่ จะให้ข้าเคาะประตูหรือไม่" เซินหยวนร้องถาม

การเคาะประตูเยียมเยียนผู้อื่นแต่เข้าประตูถือเป็นเรื่องไร้มารยาทอยู่บ้าง

ทว่านานแล้วที่พี่ใหญ่ไม่ได้พบหน้าคุณหนูหลิว คิดว่าน่าจะพอให้อภัยกับการเสียมารยาทเล็กๆ น้อยๆ นี้ได้กระมัง

"ยังคง...ให้เข้าไปเองดีกว่า" ทั่วป่าเหลยห้ามอีกฝ่ายเอาไว้

"แต่ว่าขาของท่าน..." เซินหยวนรู้สึกเป็นห่วงอยู่บ้าง

ในการทำสงครามซึ่งเป็นชีวิตครั้งนั้น ทั่วป่าเหลยได้รับบาดเจ็บสาหัส หากมิได้เซินหยวนเสี่ยงตายเข้าไปช่วยเหลือเอาไว้ ป่านนี้ชีวิตเขาคงต้องสังเวียให้แก่สมรภูมิไปแล้ว

ทั่วป่าเหลยลูบมือหยาบร้านไปบนบาดแผลที่ยังไม่หายสนิทนั้น ใบหน้าที่แข็งแกร่งราวหล่อหลอมจากเหล็กกล้าปรากฏรอยยิ้มขมขื่นขึ้นเล็กน้อย

อันที่จริงเมื่อเทียบกับบาดแผลอื่นๆ บนร่างกาย แผลที่ขาของเขามิได้หนักหนาสาหัสเลยสักนิด เพียงแต่พวกเขาเล่าใช้ธนูอาบยาพิษ กว่าเซินหยวนจะค้นหาร่างเขาจากกองซากศพแล้วแบกขึ้นหลังกลับไปก็สายเกินกว่าจะรักษาเยียวยาแล้ว ถึงแม้จะช่วยชีวิตเขากลับฟื้นคืนมาได้ หากขาข้างนี้ก็แทบจะเรียกได้ว่าพิการไป

ไม่รู้น้องสี่ที่ชื่นชอบแต่ความสวยงามเพียงพร้อมจะมองว่าที่เจ้าบ่าวซึ่งกลายเป็นคนพิการไม่สมบูรณ์แบบไปแล้วเช่นเขาว่าอย่างไร

ทั่วป่าเหลยคิดจนเชื่องซึมไปบ้าง

"พี่ใหญ่?" เห็นอีกฝ่ายใจลอยเช่นนั้น เซินหยวนก็เรียกอย่างกังวลใจ

"ไม่มีอะไร หนทางพันลี้หมื่นลี้ยังเดินทางมาได้ นับประสาอะไรกับระยะทางอีกเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น"

ทั่วป่าเหลยรีบดึงความคิดกลับมา ใช้สองมือพยุงตัวลงจากรถม้าเดินกะโผลกกะเผลกไป

ขณะที่เดินลากขาไปที่ละก้าว ประตูลใหญ่ของจวนผู้ช่วยเสนาบดีก็ยิ่งเด่นชัดขึ้นในสายตาทุกทึ่ๆ ชัดจนมองเห็นโคมสีแดงซึ่งแขวนไว้เหนือขอบประตู บนโคมสีแดงเหล่านั้นมีตัวหนังสือใหญ่บ้อเริ่มเขียนว่า 'งานมงคล' ชับแน่นให้ประตูสีแดงบานใหญ่ยิ่งมีบรรยากาศแห่งความชื่นมื่นนำยินดีเด่นชัดขึ้นไปอีก

"สงสัยคุณชายสกุลหลวี่เฟิงจะแต่งภรรยาไปกระมัง"

มิทราบว่เพราะเหตุใดในใจเซินหยวนพลันบังเกิดลางสังหรณ์เลวร้ายขึ้น

"เป็นไปได้ น้องชายของน้องลี้เฟิงจะอายุเพียงสิบขวบเท่านั้นเอง"

ผู้ช่วยเสนาบดีหลวี่มีลูกชายเมื่ออย่างเข้าสู่วัยกลางคน ดังนั้นเขาจึงรักใคร่เอ็นดูบุตรชายคนเล็กนี้เป็นพิเศษ และเพราะเหตุนี้หลวี่ลี้จึงมักบ่นน้อยอกน้อยใจต่อเขาอยู่เป็นประจำ

"หรือว่าผู้ช่วยหลวี่ทราบว่พี่ใหญ่จะกลับมาวันนี้ จึงคิดสร้างความแตกตื่นยินดีแก่ท่านสักครั้ง" รอยยิ้มเซินหยวนออกจะฝืนๆ อยู่บ้าง

"เป็นไปได้หรือ" ท้วป่าเหลยส่ายหน้า

การส่งข่าวของราชสำนักมีชั้นตอนสลับซับซ้อนยุ่งยากเสมอมา จากมือนั้นผ่านสู่มือนี้ไม่รู้ว่กั่ทอดต่อกั่ทอด เกรงว่บางทีข่าวที่เขายังมีชีวิตอยู่ อาจจะยังส่งมาไม่ถึงฝ่ายกลาใหม่ก็เป็นที่ได้! ผู้ช่วยเสนาบดีหลวี่เป็นเพียงผู้ช่วยเจ้ากรมพลเรือนตำแหน่งเล็ก ๆ จะทราบข่าวการกลับมาของเขาก่อนผู้อื่นได้อย่างไร

ด้วยเหตุนี้เอง ท้วป่าเหลยถึงได้รับเดินทางอย่างหามรุ่งหามค่ำกลับมายังเมืองหลวง เพราะเกรงว่หากหลวี่ลี้ได้รับข่าวการตายของเขาแล้วนางจะทำอะไรโง่ๆ ขึ้นมา

คิดถึงตรงนี้ก็อดไม่ได้ที่จะสอดมือเข้าไปในอกเสื้อเพื่อลูบคลำจดหมาย
ซึ่งเขาได้อ่านซ้ำไปซ้ำมาไม่รู้วาก็รอบต่อก็รอบ

ในจดหมายเขียนไว้ด้วยลายมืออันงดงามของหลี่ลี่ว่า 'หัวใจข้า
มันคงไม่เปลี่ยนไป จะเป็นตายไม่ครั้นคร้ามขอยู่เคียง'

คำมั่นสัญญาในอดีตคล้ายจะแว่วขานอยู่ที่ข้างหู ได้ภรรยาที่ประเสริฐ
เช่นนี้เขายังจะลังเลอันใดอยู่เล่า

ทว่าป่าเหลยอดหัวเราะให้กับความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองมิได้

เขาก้าวขึ้นบันได ขณะจะยื่นมือเคาะไปที่ประตูพลันได้ยินเสียง 'แอ๊ด'
แล้วประตูใหญ่สีแดงเป็นมันก็ถูกผลักออกมาจากด้านใน มือของเขาเกือบ
จะเคาะลงไปบนใบหน้าชรา นั้น

"บังอาจ!" ชายในชุดขุนนางตะคอกเสียงเกรี้ยวกราด

ช่างคู้หนุ่ยนิ่ง!

"ท่านพ่อตาหรือ" ทว่าป่าเหลยคิดไม่ถึงว่าจะพบเอาผู้ช่วยเสนาบดีหลี่
ที่กำลังจะไปเข้าประชุมในราชสำนักพอดี

"...พ่อตา? เจ้าเป็นใคร" ผู้ช่วยหลี่คิดว่าเอาโฉมไฟจากมือคนรับใช้
ในบ้านมาส่องดูคนตรงหน้า

แสงสีส้มสาดจับไปบนใบหน้าแข็งกระด้างดุจเหล็กไหล ถึงอีกฝ่าย
จะฝ่ายยอมไปจากเดิมมากมาย แต่แววตาและบุคลิกท่าทางอันองอาจหึ่ม
หาญนั้นบ่งบอกอย่างชัดเจนถึงฐานะของเขา...แม้ทั้ผู้เกรียงไกรทว่าป่าเหลย

"ทัว...ทัว...เจ้า เจ้าตายไปแล้วมิใช่หรือ"

ผู้ช่วยหลี่มือสั่นไหว โคมดวงนั้นสว่างผล็อยลงสู่พื้น เพียงพริบตา
ลูกไหม้จันเหลือแต่เถ้าถ่าน

"ใต้เท้าหลี่ พี่ใหญ่ของข้ายังไม่ตายอย่างแน่นอน" เซินหยวนสะอึก ภายเข้าไปพลางหัวเราะฮึๆ ซี้ไปที่โคมแดงซึ่งแขวนอยู่บนหน้าประตู "หากเป็นเช่นนั้นเรื่องมงคลของบ้านท่านมีต้องขาดเจ้าบ่าวไปหรือหรือ"

"เรื่อง...เรื่องมงคล" ผู้ช่วยหลี่หน้าซีด ทำท่าคล้ายจะหน้ามืดเป็นลมไป

"ใช่แล้ว! ท่านมิใช่ร้อนใจอยากจะให้พวกเขาสองคนแต่งงานกันเร็วๆ อย่างนั้นหรือ แม้กระทั่งโคมมงคลก็แขวนรอทำอยู่แล้ว หรือว่าที่ข้าพูดไม่ เป็นความจริง" เซินหยวนรีบชิงอธิบายแทน "ต่อให้ท่านอยากจะทำสร้าง ความแตกต่างอันดีแก่พี่ใหญ่ของข้า แต่ก็ไม่จำเป็นต้องทำถึงเพียงนี้เลยนี่นา!"

"แต่...แต่ว่า..."

"หรือว่าเกิดเรื่องอันใดกับน้องลิ" เห็นผู้ช่วยหลี่อ้าปากอีกอึกอยู่เช่นนั้น ทว่าป่าเหลยเลยอดสงสัยขึ้นมาไม่ได้

...หัวใจข้ามันคงไม่เปลี่ยนแปลงไป จะเป็นตาย...

รู้สึกราวกับจดหมายในอกเสื้อได้ลุกไหม้ขึ้นเป็นเพลิงร้อนๆ เผาผลาญ มาถึงตัวเขา คำว่า 'ตาย' คำนี้ทำให้เขาร่างสั่นสะท้านอย่างควบคุมตัวเอง ไม่ได้

หรือว่า...หรือว่าเขามาถึงสายเกินไป?

"น้อง...น้องลิ...นางฆ่าตัวตายแล้วหรือ"

คราวนี้ทว่าป่าเหลยไม่สนใจฐานะพ่อตาลูกเขยอีกต่อไป เขากะซาก คอเสื้อผู้ช่วยเสนาบดีหลี่ขึ้นมาถามอย่างร้อนใจ

"มะ...ไม่...ไม่..." ผู้ช่วยหลี่ถูกรวบคอเสื้อไว้แน่นจนพูดไม่ออก สอง มือรีบโบกไปมาเป็นการปฏิเสธ

ไม่มีเรื่องก็ดีแล้ว...

ทั่วป่าเหลยถอนใจยาวอย่างโล่งอก พอปล่อยมือจากผู้ช่วยหลิว ขาที่
ได้รับบาดเจ็บก็หมดแรงลงจนแทบจะทรุดשבลงนั่งกับพื้น

"พี่ใหญ่ ท่านเป็นอะไรหรือไม่" เซินหยวนรีบปรารวดเข้าไปประคองพลง
ถามอย่างร้อนใจ

"ไม่เป็นไร"

ด้วยการช่วยเหลือของเซินหยวน ทั่วป่าเหลยพยายามดึงกายลุกขึ้น
ยืนตรง เขาหันไปทางผู้ช่วยเสนาบดีหลิว ขอร้องว่า

"ท่านพ่อตา ข้าอยากจะพบน้องลิ"

ขอเพียงเห็นด้วยตาว่าหลิวลีปลอดภัยไว้เรื่องราว ก้อนหินที่ทับอยู่บนใจ
ของเขาจะได้ถูกปลดวางลงเสียที

"ลี... ลีเออร์..." ผู้ช่วยหลิวทำท่าลังเลไม่แน่ใจ

เหตุการณ์ที่ถูกรวบคองจนแทบจะหายใจไม่ออกเมื่อสักครู่ยังสร้างความ
หวาดหวั่นพรันพรึงให้แก่ผู้ช่วยหลิวไม่หาย ดังนั้นเขาจึงค่อยๆ ถอยกายออก
ห่างทีละก้าวๆ

"ท่านอ้าๆ อึ้งๆ อยู่ทำไมกัน ที่แท้ได้หรือไม่ได้กันแน่" เซินหยวน
เป็นคนตรงไปตรงมา จึงรู้สึกรำคาญใจต่อท่าทีของฝ่ายตรงข้ามยิ่งนัก

"เอ่อ... เรื่องนี้..." ผู้ช่วยหลิวแตกตื่นจนหลบผลุบเข้าไปหลังประตูบ้าน

"ท่านพ่อตา..." ทั่วป่าเหลยสะอึกกายไปข้างหน้าอีกหนึ่งก้าว

โดยพื้นฐานแล้วเขาก็มิใช่ชายหนุ่มประเภทรูปงามสะอาดสะอ่องอะไร
นัก ยิ่งเมื่อผ่านการรบที่ยืดเยื้อยาวนานครั้งนี้ใบหน้าก็กรกครึ้มไปด้วยหนองครา
ร่างกายกำยำเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ลักษณะท่าทางจึงดูป่าเถื่อนน่ากลัวยิ่งนัก